

DE BOERENZWALUW.

B

II. (SLOT.)

egin April is de zwaluw uit haar ballingschap teruggekeerd om het oude nest weer op te zoeken. Wat men noemt een wereldburger is zij heelemaal niet. Zij week alleen uit voor den honger en zoodra deze doodvijand den aftocht blies, keerde zij op haar weg terug. Het erf, waar haar

nestje hing, de weide en de hof, waar zij de eerste muggen snapte, zijn haar meer dan eenig ander plekje lief. Het „Oost, West, thuis 't best,” zou ze ons van harte nazeggen, als ze spreken kon.

Wat wondere band toch, die mensch en dier bindt aan de plaats, waar hij het eerste levenslicht zag.

Waar zij haar woning zoekt?

Die oude schuur ginds, achter de woning van den boer, bood niet alleen haar, maar ook vele van haar soortgenooten, het vorige jaar reeds, een gezellig tehuis. Hier hingen ook haar ouders den korf op, waarin zij werd geboren en toen zij aan een eigen huis moest gaan denken, boden tal van dwarsbalken op zolder en vliering overvloedig gelegenheid om tusschen 20 à 30 andere nesten een dito te metselen voor eigen gebruik. Langzamerhand was hier een heele broedkolonie ontstaan.

Een venster, dat in vroeger dagen weer en wind had tegengehouden, maar daarna trouw voor luchtversching zorgde, had de vogels naar binnen gelokt. En sinds de zwaluwen zoo vriendelijk waren om onder dit schamel dak in te komen, had de boer er niet meer aan gedacht, het te voorzien. Deze vogels waren hem te allen tijde welkom. Gastvrij zette hij de deur der schuur wijd open en de zwaluwen maakten overdag gaarne van den koninklijken weg gebruik. Noch door den boer, noch door zijn knechts werden zij ooit in hun bedrijvigheid gestoord, en vertrouwelijk zwerden zij om en over en langs hen heen, hier kluitjes aarde aandragend, om het oude nest te herstellen, daar haren en vezels invlechtend, ten einde den nestwand stevigheid bij te zetten en ginds met veertjes en vlokjes de kinderkamer bekleedend, om er straks de kleintjes warmpjes te koesteren.

Denk nu echter niet, dat de zwaluw in zoo'n stoffig hoekje als zoo menige schuur, zolder of vliering haar biedt, het kind van haar omgeving wordt; verre van daar. Altijd komt ze even proper en net voor den dag en zelfs te midden van het stof bezoedelt zij er zich niet mee.

Schuilt hier voor u en mij misschien ook leering in?

Verstaan wij reeds de heilige kunst, om te midden van een wereld vol zonde en verleiding ons lichaam en onze ziele rein te bewaren voor de toekomst van onzen Heere Jezus Christus?

En hoe vredig leven al die vogels saam. Broodnijd is hun geheel vreemd. Elkaar een vlieg afvangen doen ze telkens weer, zonder dat het kwaad bloed zet. Nooit ofte nimmer wordt er onder hen een wanklank gehoord. Als het er steeds in ons huis, in onzen vriendenkring, in onze maatschappij zoo eensgezind toeging, hoe heel anders zou het er dan in onze samenleving uitzien.

De zwaluw maakt — vele moeders tot beschaming — meer

werk van haar kroost dan van haar woning. Doelmatig, eenvoudig en soliede bouwt zij. Van revolutiebouw weet ze niet af. En toch trekt ze met veel minder hulpmiddelen dan wij behoeven, haar woning op. Kleihoudende aarde vormt haar bouwstof. Haar snavel vervangt onzen troffel en haar speeksel gebruikt ze om de kluitjes saam te kleven. Gaat alles naar wensch, dan is na vlijtigen arbeid het nest in acht dagen gereed, en moet nu niet alleen het ouderpaar, maar straks ook de nakomelingschap tot woning strekken.

Bij gunstig weer heeft het wijfje 12 dagen noodig om 4 à 6 eieren uit te broeden, die ze begin Mei in het warme nestje legt. Is Bloemaand guur, dan moet de moedervogel soms uren lang haar eieren verlaten om insecten op te jagen, die zich tusschen de bladeren schuil houden en duurt het soms wel 17 dagen voor de jongen door de schaal breken.

Misschien hebt gij nog nooit jonge zwaluwen gezien.

Eens, met een vriend onder een brug doorkarend, welke over een wetering geslagen was, zag ik een nest tegen een der draagbalken gekleefd. Nauwelijks kregen de kleine bewoners ons in het oog of zij staken nieuwsgierig de kopjes naar buiten. Heel vrouwelijk keken ze ons aan als wilden ze zeggen: Jullie ben veel te goed om ons kwaad te doen. Zij lieten zich zonder een woord van protest uit het nest nemen en eenkennig waren ze heelemaal niet. — Om u de waarheid te zeggen: ik vond het leelijke beestjes! — Wij maakten hun goede gedachten, welke ze jegens ons koesterden, niet beschaamd en stopten hen weer warmpjes in. En toen wij wilden weggaan, rekten zij zich zoo ver mogelijk uit, openden wijd den breeden bek en begonnen op een hartverscheurende wijs om eten te roepen. Gelukkig kwamen juist de oude vogels aanvliegen, maar afgaande op het leven, dat die kleinen toen maakten, dacht ons, dat hier het spreekwoord bewaarheid werd: al etende krijgt men honger.

Met onverdroten ijver vliegen de oude vogels den ganschen dag af en aan om hun kleinen van het noodige te voorzien. Een ware opruiming houden zij dan in de insectenwereld. Want een zwaluwenpaar — zoo zegt ons Bettex — jaagt elken dag voor zich en zijn jongen ongeveer 1200 mugges.

De zwaluw zoekt haar voedsel alleen onder de kleine insecten en met het oog van een kenner weet zij op het eerste gezicht de insecten met gifangels van de onschadelijke te onderscheiden.

„Een zeer flinke, hongerige, voor 't vliegen geschikte, jonge zwaluw echter” — zoo verhaalt Naumann — „hield ik een levende honingbij voor; nauwelijks had zij deze in den snavel of zij kreeg een steek in de keel, spuwde de bij uit, begon te kwijnen en bezweek in minder dan twee minuten.” De volwassen zwaluw evenwel mijdt deze insecten instinctmatig.

Zou het niet wijs zijn, mijn lezer! indien wij ook hier weer aan de zwaluw een voorbeeld wilden nemen?

Neen, van nature vlieden wij de zonde niet, maar zoeken ze veeleer, hoewel we weten, en het telkens weer ervaren, dat haar gif doodelijk is. Laat ons toch in de kracht van Christus de zonde vlieden en jagen naar gerechtigheid, godzaligheid, geloof, liefde, lijdzaamheid en zachtmoedigheid, gewis, onze ziele zal er wel bij varen.

De zwaluw jaagt steeds vliëgend, en onder de mugges, die daar dartelen in den heeten zonnegloed, kan zij hevig huishouden. Een zittende prooi echter kan zij niet bemachtigen. Daarom scheert de zwaluw, wanneer de insecten voor den regen wegschuilen, dicht langs bloem en blad heen om ze op te schrikken. En het eerste mugje, dat zich bloot geeft, is het kind van de rekening. Alleen aanhoudende regen en het daarmee gepaard gaande gebrek aan voedsel, verstoren de anders steeds goede stemming van de zwaluw. Al naar de weersgesteldheid is, jaagt zij in hoogere of lagere luchtlagen en met het oog hierop waagt „men” zich dan gaarne aan allerlei voorspellingen omtrent het weer. Over den dag van morgen zich niet bezorgd makend, zet de zwaluw rusteloos haar felle jacht voort. Haar prooi verslindt ze geheel, en de schilden der insecten, die haar maag niet verteert, klonteren tot ballen, welke ze uitspuwt.

De jongen, door beide ouders gevoederd, groeien snel, en kunnen in de derde week hun ouders reeds volgen. Allerlei vlieg oefeningen zijn nu nummer één op het program en na

